

STANOVSKI TEDNIK ZA SLOVENSKO DIJAŠTVO. — IZHAJA VSAK PETEK. — LETNA NAROČNINA: DIJAŠKA 16 DIN, NEDIJAŠKA 30 DIN, PODPORN VEČ KOT 30 DIN. POSAMEZNA ŠTEVILKA 75 PAR — UREDNIŠTVO IN UPRAVA V LJUBLJANI V STRELIŠKI ULICI 12/II. — ČEKOVNI RAČ. ŠT. 16.078.

LETO IV.

LJUBLJANA, PETEK, 16. FEBRUARJA 1940.

ŠTEV. 23.

LAŽ — VEČNO OROŽJE NASPROTNIKOV

OČE LAŽI

Boj za Boga ali proti Bogu razvema danes ves svet. Tu prikrito in nekako podtalno, drugod očitno, z vsem nasiljem, z izvrstno, lahko celo rečemo, mojstrsko organizirano propagando. Pri tem pridno in povsod uporabljajo nasprotniki orožje, ki je hujše in grše kot strupeni plini. To je laž.

Značilno je, da Bog sam hudiča ni nazval tirana, očeta nasilja, marveč ga je imenoval: oče laži. In sinovi so vredni posnemovalci očetovi!

**CALUMNIARE AUDACTER:
SEMPER ALIQUID HAERET!
DRZNO OBREKUJ:
NEKAJ VEDNO OBVISI!**

Lagajmo, ponarejajmo in pačimo zgodovino ter zamolčujmo resnico! To je vodilno načelo vseh sovražnikov vere in Cerkve. Mislijo si: Ljudje so lahkoverni. Vedno ponavljajmo, povsod pišimo, da je vera za v staro šaro; da je Cerkev zastarela, starokopitna, nazadnjaška; da duši kulturo, zatira znanost in svoboden razmah; da si vera in znanost nasprotujeta, da je Cerkev kapitalistična, da je najhujša nasprotnica tlačenega delovnega ljudstva: končno bodo množice to le verjele, vero in Cerkev zasovražile ter od nje odpadle.

**PRVA ZNAČILNA LAŽ:
CERKEV KRIVA VSE BEDE**

Kako velikanski uspeh so dosegli svobodomisleci, ko so nalagali delavske množice, da je krščanstvo krivo splošne stiske in bede. V resnici je pa današnje človeštvo zabredlo v trpljenje prav zaradi svobodomislecev, zaradi nekrščanskega liberalizma, kapitalizma, zaradi njegovega brezverskega in krivičnega gospodarskega in družabnega reda.

Pravilno in pravično bi torej bilo, da bi množice pomedle s tistimi, ki uče in širijo taka brezver-

ska in nacionalna načela. Toda ni bilo tako! Zvodniki so koj poklicali na pomoč laž in obdolžili vero, da je kriva vsega prekletstva, da ona podpira kapitalizem in ga ščiti. Cerkev da vara tlačene ljudske množice s svojim naukom, da jih tem laglje izsesava in izrablja. To so na sestankih in shodih toliko časa ponavljali, to je njihov tisk na tisoč načinov tolikokrat in tako premeteno trobil v svet, da so končno delavske množice to laž voljno sprejele za čisto resnico. A posledice so bile strašne: milijoni in milijoni so vero zasovražili ter odpadli.

**DRUGA ZNAČILNA LAŽ:
ZNANOST IN VERA SI NASPROTUJETA**

To je druga taka izmišljotina, ki jo pa mnogi »izobraženci« in »prosvetljenci« trdneje verujejo kot mnogi katoličani kateri koli dogmi. In vendar ni moderna znanost, mislimo seveda pravo znanost, ne kakega šušmarstva, ovrгла nobene krščanske resnice. Trdimo lahko s ponosom, da znanstvene ugotovitve vero potrjujejo, ne pa izpodkopavajo.

Ali nasprotniki se niti zmenijo ne za take izjave. Vedno in povsod lažejo naprej in vedno dobijo mnogo, premnogo kalinov, ki capljajo za njimi in ponavljajo staro pesem: vera in znanost ne gresta skupaj.

VELIKI UČENJAKI — VELIKI VERNIKI

Največji učenjaki, največji strokovnjaki v različnih panogah znanosti, umetnosti in tehnike vedno na nov način isto izjavljajo, kar je dejal Couchy, eden največjih matematikov vseh časov: »Da, jaz sem kristjan, to se pravi, verujem v božanstvo Kristusovo kot so verovali Tycho Brahe, Kepler, Kopernik, Descartes, Fermat, Pascal, Gramaldi, Euler, Bošković, Guldin, Gerdil in vsi veliki matematiki, fiziki in zvezdoslovci preteklega stoletja.

Novi red, ki ga ves svet pričakuje, bo obrnjen proti nam, če ga ne bomo gradili mi katoličani.

Kardinal Suchard žosistom

Komunizem v srednješolskih klopih

Lansko leto v maju je izšla v hrvatskem jeziku zelo aktualna in tehtna razprava prof. dr. Gunčevića: »Komunizam u srednjoškolskim klupama.«

Pri nas Slovencih bi marsikdo nejeverno skomignil z rameni ob tem naslovu, češ to že ne bo držalo, da bi komunizem prodiral tudi že v šolo, v te Modricam posvečene hrame, da bi kladivo in srp vrgla svojo senco že tudi na srednješolske klopi.

SLEPOTA MNOGIH ODGOVORNIH

Pri nas je namreč vse preveč takih ljudi, ki smatrajo komunizem sploh, kakor tudi komunizem pri nas, za nekaj čisto nedolžnega, za povsem nenaravno gibanje ali pa celo v marsičem simpatizirajo z njimi. Vse preveč je pri nas takih, ki v borbi zoper komunizem čakajo, da jim dijak prineso komunistično legitimacijo, podpisano od Stalina, in da jim sami izpovedo, da so komunisti. Preveč je takih ljudi, ki ne vedo, kje se končavajo »pubertetni izbruhi« in pubertetna upornost in začne komunistična propaganda, vse preveč tudi — žal — takih staršev, ki vse prestopke in zablode otrok smatrajo za umevne v njihovi dobi, ki skrb zanje zanemarjajo in jih tako često prepuščajo komunističnim agitatorjem.

SREDNJEŠOLSKI KOMITET

Takih ljudi, ki kot noj vtikajo glavo v pesek, da bi nevarnosti ne videli, je mnogo, a vendar to nič ne koristi. Komunisti so prodrli tudi že v šolo; to je dejstvo, saj komunisti to sami priznavajo in vodijo račun o svojih organizacijah po šolah. Njihova organizacija je urejena tako, da v »Komunistično mladinsko internacionalo« spada »Savez komunistične omladine Jugoslavije«, ta pa ima svoj »Srednješolski komitet«.

ORGANIZACIJSKE SMERNICE

Ta »Srednješolski komitet« je izdal smernice za organizacijo, ki se glase: »Zaradi boljšega uspeha pri delu je potrebno, da srednješolska mladina poveže vse nezadovoljne tovariše. Ti morajo načrt za delo sestaviti sami, pri čemer naj se zlasti drže tehle smernic:

Širiti komunistične liste, brošure, letake,

ustanavljati marksistične krožke, ki naj se shajajo poleti na prostem, pozimi pa na stanovanjih sinov odličnih nacionalcev, izkoristiti vsa dovoljena literarna, športna in ostala društva, se vanje vrniti in jih čim bolj usmeriti na levo.«

VEDNO DRUGE KRINKE

Komunisti na šolah seveda ne obstoje pod svojim imenom. Ime menjajo po svetovnem položaju. Dolgo so bili antifašisti, potem demokrati, zdaj levičarji. Najnovejši naziv jim je antifrankisti in na Hrvaškem se imenujejo tudi levo krilo HSS.

Še važnejše kot poznati jih po imenu pa je poznati njihove posebne metode, s katerimi obdelujejo svoje novince, poznati njihovo podlo taktiko, da se znajo proti njim boriti. Naj sledi v nekaj obrisih, kar pravi o tem prof. dr. Gunčević v svoji razpravi.

IZKORIŠČANJE PUBERTETNIH TEŽAV

Komunisti dobro vedo, da se njihovi nauki dosti bolj sprejemljivi za pravno propale ljudi. Zato poskrbe, da mladeniči ali mladenke v dobi zorenja zapeljejo na moralno stranpot. Srednješolska mladina je namreč prav v letih dozorevanja: prvo in drugo leto sta priprava na to dobo, od tretjega do petega razreda je puperteta na višku in od šestega do osmega se polagoma umirja. V teh letih, ko v mladem fantu, v mladi devotki, vse vre in valovi, ko hrepeni za poznanjem tolikih tajinstvenosti, je še dobrim vzgojiteljem treba velike skrbi, potrpežljivosti in izkušnje v vzgoji. Če mladenič ali dekle v tej dobi moralno zaide, je v duši porušen ves temelj za zgradbo čistega in močnega značaja in uničen ves idealizem in heroizem (seveda ne Baudelairov), ki je tako potreben vsaki, a posebno današnji mladini.

ZAPELJEVANJE V NEČISTOST

Komunisti so v svojih metodah s tem računali in si zato stavili kot prvo nalogo uničiti v mladini baš v teh odločilnih letih dozorevanja vsak smisel za spolno vzdržljivost. V začetku te akcije začno z zasmehovanjem vzdržljivosti. Mladeniči in mladenke se

začno sramovati svoje čistosti in kmalu pride do moralnega padca. Pri težje osvojljivih mladeničih gredo često tako daleč, da se jim na promenačah, na majniških izletih nastavlja izkušene komunistke, ki potem navežejo z njimi stike in jih vabijo na sprehode in izlete, kjer se stavi na izpit njihova vzdržnost. Po padcu ali vzporedno z njim jim dajo v roke knjige, ki to vprašanje na drobno razpravljajo.

Obenem s takšnim tiskom se spolna svoboda praktično in teoretično utrjuje z novimi poznanstvi, sklenjenimi pri predavanjih in v laboratorijih, ki se nadaljujejo pri sestankih v parku in končavajo pri predstavah v kinih, kjer gledajo z užitkom nalašč izbrana filmska dela erotične in socialne vsebine.

Po tej žali cesti spolnih zablod jih je večina za komunizem končno osvojenih.

RAZDIRANJE DRUŽINE

Pred moralnim razvratom ali obenem z njim skušajo komunisti vnesti v mlade duše omalovaževanje staršev in nato preziranje družine, češ da je to buržujska starokopitnost. To je pri mladini v letih dozorevanja, ki stremlje za osamosvojitvijo, kaj lahko doseči.

Za nadaljno akcijo komunistov je zelo važno, če se jim to posreči, ker tako odstranijo komunizmu navadno nasprotni vpliv doma. Dosežejo pa komunisti to na ta način, da se približajo mladini, ji govorijo o potrebi svobode v šoli in doma, s sočutjem poslušajo njene tožbe o šolskem in domačem »terorju«; zahteve voditeljev in predstojnikov imenujejo despotizem, kazni pa torturo. Mladina vse to hvaležno sprejema, srce se odpre, sklonejo se prijateljstva, komunisti so največji prijatelji, starše pa zasovražijo. Nato jim komunisti govorijo še, da so vzgojne zahteve staršev sam egoizem, tega egoizma staršev pa da je kriv zakon, in da bo sreča na svet prišla tedaj, ko se zakon odpravi in bo dovoljena svobodna ljubezen, kar zahteva komunizem.

OGOLJUFANA MLADINA

Tako ogoljufana mladež zamrzni zakon in družino kot najogabnejši egoizem in vidi rešitev v komunizmu.

Kako žalostne so posledice tega zlobnega zapeljavanja mladine. Kako gnusno je delo teh komunističnih zvodnikov, ki ne poznajo višjih vrednot življenja, ki ne vedo, kaj je jasna vedrina prave mladosti, ki vesela in vedrega čela stopa v življenje!

UNIČEVANJE VERE

Posebno gledajo komunisti na to, da mladini iztrgajo vero. Najprej pridejo z znanim vprašanjem, ki je že toliko neizkušenih in malovernih upropastilo: »Kdo je videl Boga in dušo? Kdo bo veroval v pekel in vice? — To so pripovedke kot one o veščah. Kdo ve za angele in hudiče?«

Pri drugih začno s sramotnim krščanske morale. »Kaj post, kaj božje poti, kaj škropljenje z blagoslovljeno vodo, kaj klečanje v cerkvi. Važno je, da smo pravični v duši in da pomagamo bližnjemu.«

Pri tretjih zopet mislijo, da bodo največ dosegli z izmišljenimi zgodbami o nenravnem življenju duhovnikov in o bogastvu Cerkve. »Kako je Cerkev bogata,« se hinavsko čudijo. »Vatikan, njegovo zlato in njegovi vrtovi, ves svet mu služi in daje. Ali bi ne bilo

bolje vse to prodati in razdeliti ubogim? Zakaj ni v Vatikanuraje protituberkuloznega dispanzerja?« Zakaj se Kremelj ne spremeni v kak dispanzer, tega ne vprašajo nič.

Dijake nagovarjajo, naj v cerkvi ne sklepajo rok, naj ne kleče, naj prinašajo v cerkev knjige in časnike, naj sprašujejo veroučitelja, da ga spravijo v zadrego itd. Nato jim prinašajo v lažjem slogu pisane knjige, ki obdelujejo materializem ali ateizem v kateri koli obliki, da tako v mladini brezboštvo tudi znanstveno utrdijo.

*

Tako podlih sredstev se poslužuje komunizem v dosegu svojih nizkotnih namenov. In dosega uspehe. Tudi k nam je že prodrl, tudi v naših srednjih šolah se pozna vpliv njegovega pogubnega delovanja.

Ali naj se res svet ukloni kladivu in srpu? Ali naj si res komunisti, te npravne propalice, ta sodruga zločincev, ti barbari novega veka, podvržejo krščansko, kulturno Evropo?

Ne, to se ne bo zgodilo, če je v nas le še količjak ponosa in borbenosti!

Krščanski narod — zdrav narod

Krščanstvo ne obljublja samo plačila po smrti, marveč je tudi vir zdravja, sreče in zadovoljnosti že tu na zemlji. Krščanska vera — vir zdravja! To se morda komu čudno zdi, ali vendar je resnica. Čim bolj veren je človek, tem bolj naravno živi, tem bolj naraven je njegov razvoj, tem bolj zdravo njegovo telo. Kjer vera prepaja vse življenje, tam očitno pojemajo strašne pregrehe in razuzdanosti, ki kopljejo narodom prezgodnji grob: pijančevanje, razuzdanost in nesramnost, razporka, sramotne bolezni in kuge, samomori, duševne bolezni. Da to ni prazno besedičenje, nam izpričujejo številke.

TRDNI HOLANDCI

O holandskih katoličanih in protestantih vemo, da so resnično dobri kristjani. In najnovejše statistike nam pričajo, da dosežejo Holandci najvišjo starost v Evropi. Moški doživijo povprečno 65, a ženske 66 let. Pred 70 leti je pa živel moški povprečno le 38,4 leta in ženska 40,7 leta. Iz prejšnjih podatkov pa sledi, da so Holandci najbolj zdrav narod v Evropi, najdelj časa žive in najmanj umirajo.

ŽIVLJENJE PO VERI — NAJBOLJŠA PODLAGA ZA ZDRAVJE

Higiena je danes zelo moderna veda in zdravniki vedno in povsod priporočajo profilakso, t. j. preprečevanje vsega, kar more bolezni povzročiti.

Mnogi pametni in v teh rečeh izvedeni možje so rekli, da je življenje po veri najboljše higiena za posameznika in za cele narode. Očitno nam to pričajo številke iz Holandije. Zmernost, zdržnost, post, čistost, lepo družinsko življenje, srčno vzgojo in plemenitost uči krščanska vera. To so pa tudi tiste kreposti, ki ohranjajo telesno zdravje in dajejo telesno moč in odpornost posamezniku in narodom.

Iz tega vidimo, kako je delo za versko poglobitev hkrati najboljše narodno obrambno delo. Večkrat na to mislimo in bodi nam to nov nagib za požrtvovalno delo pri apostolatu KA!

Nova Naša pot

Z velikim veseljem pričakujemo izid nove Naše poti XXI., da bomo spoznali katoliški socialni nauk, po katerem je treba preosnovati današnjo družbo ter jo postaviti na trdni temelj krščanske pravičnosti in ljubezni. Veliko in zgodovinsko važno papeško okrožnico »Quadragesimo anno« z odličnim komentarjem bomo torej dobili slovenski dijaki po zaslugi dr. Ušeničnika za razmeroma zelo nizko ceno. Ob tej silni okrožnici papeža Pija XI., velikega borca za pravico, resnico in mir, odpadejo vsi neresni pomisleki, kajti čedalje bolj uvidevajo celo nekatoličani, da je preosnova današnje družbe nujno potrebna in da je preosnova na boljše možna samo po naukih katoliške Cerkve, ki hrani in uči božjo resnico. Katoličani moramo biti hvaležni papežu za to veliko okrožnico, ponosni moramo biti nanjo, ker naši nasprotniki še daleč ne morejo pokazati kaj podobnega in zato le ponujajo zastarele in škodljive nauke. Življenje pa hoče zdravih in jasnih načel, vse

drugo bo izginilo v toku časa! Ko bo nova Naša pot izšla, jo temeljito preštudirajmo, ker moramo katoliški dijaki rešitev socialnega vprašanja dobro poznati. Kot katoličani smo po vesti dolžni sprejeti jasne in velike smernice okrožnice »Quadragesimo anno« za pravično preosnovo sodobne družbe. Toda ker je katoliški socialni nauk tako pravičen, vzvišen in lep, mu morajo dati prav — seveda če ga spoznajo — tudi vsi resni in samostojni ljudje, ki sicer ne uravnajo vedno svojega mišljenja po naukih Cerkve. Da bo čim več teh ljudi prišlo do spoznanja, to mora pa biti prav posebna skrb novega katoliškega rodu. Ta mora najprej sam ta nauk dobro poznati.

Zato, fantje, širimo Našo pot XXI! Pridobivajmo ji pridno prednaročnikov. Priglašajte jih našim poverjenikom! Čim več prijav za naročbo dobimo že vnaprej, tem večje število izvodov bomo mogli natisniti!

Torej na delo in pridno priglašajte!

Viva Cristo Rey! Živel Kristus Kralj!

»Živel Kristus Kralj!« To so bile zadnje besede Marije Viktorije Bustos, učiteljice v Hornachuelos, v vasi pokrajine kordovske, med tem ko je množica rdečih obsedencev odgovarjala s psovskami. Živel Kristus Kralj! To je bila zadnja molitev, ko so moskovske krogle presekale življenje te mučenice katoliške vere.

Državljanska vojna izbruhne v Španiji, drhal pridre iz ječ, se polasti orožja v skladiščih in se razlije po cestah. V majhni vasi blizu Kordove se je pričelo versko opravilo. Strelji iz pušk se bliskajo na vse strani. Tolpa anarhistov vdere skozi majhna vrata cerkve v Hornachuelos prav v trenutku, ko duhovnik, častiljiv starček 70 let, deli sv. obhajilo. Nekaj streliv iz samokresov in duhovnik pade kot ena od prvih žrtev izmed tistih 17.000 duhovnikov in redovnikov, ki so v Španiji dali življenje za božjo slavo in za čast svoje domovine.

Ze priletela žena leži pred oltarjem brez zavesti. Druga, mlada žena, se trudi okrog nje, da bi jo oživila. To je učiteljica Bustos, katere mati leži brez zavesti na tlaku svetišča, medtem ko razbojnik ropajo malo cerkvice, preden jo zažrejo.

S pomočjo dveh starejših žensk, sestrá ustreljenega duhovnika, prenese dekle svojo mater v skromno materino hišico. Deset dni so vse tri prebile v zbranosti in molitvi. Duhovnikov sestrí nista imeli več zavetja, zato nista več zapustili male hišice gospodične Bustos in njene matere.

Nekega poletnega večera — v tistem vročem južnem španskem poletju, ki ne da spati — se zaslišijo udarci s puško na vrata. Drhal, oborožena s puškami, revolverji, noži in ročnimi granatami vdere v hišo, da bi ukenila mlado dekle, katere mati se bori s smrtjo.

Kratko zaslišanje in vrata ječe se zapro. Najbrže ne bo nikoli več videla dneve luči.

Protli drugi jutranji uri se odpro vrata ječe in dekle odpeljejo nasproti neznani usodi. Po dva in dva jetnika tesno skupaj uklenjena, mo-

ške in ženske, fante in starčke, spremlja kakih petdeset razbojnikov.

Četa gre skozi vas proti rudniku Rincon kakih 15 km daleč. Uklenjeni nesrečniki se v temi spotikajo. Več so jih med potjo pobili, češ da so hoteli pobegniti. Napol hrom starček toži, da ne more več hoditi. Prosi, da se ga usmilijo in mu dovolijo, da se pelje s tovornim avtom, ki spremlja ta mrtvaški sprevod. »A, ti ne moreš več hoditi, grdi fašist,« zarjove nad njim razbojnik in starček se s svojim spremljevalcem, petnajstletnim fantom, zgrudi na tla, zadet od krogel njegovega samokresa. »Tu imaš korenito zdravilo,« se zadere razbojnik in znova napolni revolver.

Tri ure korakajo. Polovico ujetnikov so »rešitelji domovine« med potjo postrelili. Pridejo do rudnika Rincon. Od 40 jih je ostalo samo še 18. Jetnike natrpajo v prazno bajto. V drugo kočjo se vseli zločinski sodišče.

Žrtve pristopajo druga za drugo pred svoje sodnike, ki so obenem tožitelji in izvršitelji kazni. Vsake tri minute pride druga žrtev na vrsto. Peljejo jih na rob globokega vodnjaka. Dva strela iz samokresa in žrtev pade v vodnjak. Ni vsaka takoj mrtva. Še pet dni potem so mimoidoči slišali hropenje smrtnega boja.

To zgodbo je povedal neki anarhistični miličnik, ki je bil nekaj mesecev potem sam zaprt v neki ječi čke v Valenciji.

17 žrtev je padlo v vodnjak, 17 oseb, katerih edini zločin je bil, da so bili dobri katoličani in španski rodoljubi.

Sedaj je vrsta na gospodični Bustos. Vsa mirna, z rokami sklenjenimi k molitvi, se bliža vodnjaku. Poči nekaj streliv iz samokresa in zaduši zadnje besede Marije Viktorije Bustos. Znova strelji presekajo zrak, ko se pojavlja veličastna jutranja zarja na vzhodu. Iz dna vodnjaka pa se še sliši klic, slaboten, a slíšen: »Viva Cristo Rey! Živel Kristus Kralj!«

Z naših gimnazij

I. DRŽ. REAL. V LJUBLJANI

Na naši gimnaziji vzbujajo naš list vedno večje zanimanje in odobravanje. Zato tudi vedno bolj raste število naročnikov in prijateljev lista. Neznaten pa je krog čitateljev marksističnega lista »Slovenska mladina«, kar je popolnoma razumljivo, ker smo vsi samostojni dijaki sili njegovega brezplodnega fraziranja in poznamo njegove skrite, nepoštenne namene.

Tista majhna peščica naših tovarišev, ki še verjame komunističnim lažem in prevaram, je postala molčeča in zamišljena, kajti zadnji dogodki v svetu ji vzbujajo same nove dvome o boljševiškem svobodoljubju. Zahrbni napad na slovensko Poljsko, zaslužnje treh malih baltskih narodov, roparski napad na Finsko in bombe na nedolžno ljudstvo in na otroke so le prehudí dokazi prej toliko hvaljene boljševiške »miroljubnosti«, ki jo je Stalin serviral svojim zdaj razočaranim občudovalcem. Zato si noben misleč fant več ne želi takega raja, kot ga oznanjajo komunisti, razslem in druge oblike brezboštva.

Postne pridige v Notre Dame v Parizu

Postne pridige v pariški katedrali Notre Dame so svetovno znane, ker jih imajo navadno najboljše francoski cerkveni govorniki. Tu sta nekaj govorila »orel iz Meauxa« Bossuet in slavni Lacordaire. Letos bo govoril msgr. Chevrot, ki si je izbral za sedanjí čas zelo primerno snov: evangelij in ljubezen do domovine. Na prvo postno nedeljo je govoril o pravi ljubezni do domovine, ki je za vsakega katoličana sveta dolžnost. Naslednje nedelje bo govoril: o medsebojni ljubezni med člani istega naroda ali narodni edinosti, o molitvi za domovino; o moči naroda, ki ni v bogastvu, marveč v pravdnosti in poštenosti; o razmerju države do poedinca in do drugih narodov in končno o poklicu Francije in francoskega naroda. Pridige bo prenašala tudi pariška radijska postaja.

Odg. urednik: Ciril Kovač (Ljubljana). Izdaja konzorcij (J. Prešeren, Ljubljana). Tiska Misijonska tiskarna, Groblje - Domžale (A. Trontelj).

Ruski konvertit v Dubrovniku

Ruski konvertit profesor Sergije Vladimirovič Stein je te dni slavil 40 letnico svojega književnega dela. V naročje katoliške Cerkve se je zatekel l. 1934. Sedaj živi v Dubrovniku ter se bavi predvsem s preučevanjem razmerja med Rusijo in katoliško Cerkvijo. Po spreobrnitvi je napisal 20 razprav v raznih katoliških časopisih.

Aktivni katoličani v Ameriki

Katoličani Zedinjenih držav v Ameriki so v preteklem letu pokazali svojo delavnost na vseh področjih:

Za socialno pomoč so zbrali v naši valuti ogromne milijardne vsote.

Nad 90 ameriških radijskih postaj prenaša vsako nedeljo pridige in duhovne govore.

Preteklo leto so ustanovili tudi šest novih katoliških dnevnikov.